

Saskia Theunissen-
Van Heijningen verhaalt
over haar werk. Ze schrijft
korte stukjes over hoe ze
Phoenix toepast in de
dagelijkse praktijk.



Een zieke olifant staat in het midden van de kudde

'Wat heb je geleerd over leiderschap in deze coaching?', vraag ik aan mijn coachee.

'Ik dacht altijd dat ik als leider alles moest weten, in ieder geval beter dan de anderen. En ik stond alleen, boven mijn mensen. Ik heb geleerd dat leiderschap meer gaat over samen dan ik dacht en deed. En ik had nooit gedacht dat ik het nodig had voor dat inzicht de geschiedenis met mijn vader op te halen. Dat ik eerst moest inzien dat ik het precies zo deed als hij, terwijl dat het laatste was wat ik wilde.'

Wauw, denk ik. Wat heeft die man in korte tijd veel geleerd. Wat knap en mooi samengevat. En wat heb ik er veel langer over gedaan om dit zo te kunnen zeggen. En nog raak ik als eerste in een kluwen van gedachten als ik mijzelf vraag wat ik heb geleerd over leiderschap. Waar zal ik beginnen, zoveel te zeggen, wat is nou de rode draad, waar gaat het over bij mij?

Olifanten laten hun zieke kuddegenoot in het midden en de anderen gaan er in een kring omheen staan. Ze wachten zolang de zieke olifant nodig heeft terug te komen in de kring. Bij dat beeld zak ik meteen drie etages in mijzelf. Voel ik de grootsheid van het gebaar van de gezonde olifanten de zieke een tijdje te dragen. Wat een erkenning, wat een leiderschap! Ruimte maken voor vertraging en herstel vanuit aandacht en betrokkenheid bij het geheel. De bereidheid even allemaal broers en zussen te zijn. Dan herinner ik mij de keren bij Phoenix dat ik de moed had in de kring te stappen met mijn vraag en hoe juist dát me heeft geholpen mijn vakmanschap als coach te ontwikkelen.

'En wat doe je dan nu anders als leider?', vraag ik om weer terug te komen bij mijn coachee.

'Ik doe meer samen. Ik leer hoe ik kwaliteiten in mijn team beter kan benutten omdat ik toegeef dat er dingen zijn die een ander beter kan dan ik. Ik vraag hulp en leer de hulp aan te nemen die er voor mij is. Bijvoorbeeld door verantwoordelijkheden over te dragen aan een collega-manager omdat ik het nu even niet kan. Dat laatste is nog het moeilijkste.'

Onmiddellijk ben ik terug bij de zieke olifant in het midden. Leiderschap is ook de hulp aannemen die er voor je is. De liefde die er voor je is ontvangen, toelaten, zodat je kan helen. Ik maak een diepe buiging voor de olifanten, voor mijn coachee én, dat is nog het moeilijkste, voor mezelf.

Ik stel een laatste vraag: 'Waar bij je dankbaar voor in deze coaching?'

'Dat ik bij jou op mijn zwakst kon zijn, mijn angst en verdriet kon toelaten. Dat was nodig om te helen.' Ik voel blijdschap en ontroering tegelijk. Het is ook wel gaaf om soms een gezonde olifant te zijn. 🐘